Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1890. 39te Aargang.

Mennesket,

betragtet som et fysisk og aandeligt Væsen.

(Fra Dr. G. Hartwigs svenske Udgave af „Gud i Naturen").

Pragtfuld glindser Stjærnehæren paa det natlige Himmelhvælv og mærkværdig er den paa Lys og Varme bydende Sol, ligesaa Oceanet med sin Ebbe og Flod, den uendelige Mangfoldighed af Vækster, hvormed Jorden smykker sig, og af Dyr, som paa dens udstrakte Flade fryde sig af Livets gode Gaver — men endnu mere mærkværdigt er dog Mennesket. Thi uden at kjende sin egen Storhed, drage Himmellegemerne sine lysende Baner gjennem det umaalelige Verdensalt, Solen ved ikke at utallige Tilværelser uden den vilde forsynke i Nat og Død, Oceanet har ikke noget Begreb om sin majestætiske Herlighed, Blomsten dufter uden at ane sin egen Elskværdighed, og Dyret kjender kun Øjeblikket for dets Lidelser og Glæder, — men Menneskets Blik gjennemtrænger alle Rum og Tider, dets Tanker omfatter hele Verden og opstige fra den synlige Skabelse til det højeste usynlige Væsens Throne, hvorfra, formedelst hans ubegribelige Algodhed, Almagt og Alvished, alle disse Under udgaa.

Men ikke nok med at Mennesket opfatter hele den uendelige Yderverden i alle dens krydsende Baner og Omvekslinger; det indtrænger ogsaa i sin egen Sjæls Hemmeligheder med en klar lysende Fakkel, lytter til alle Sjælens Bevægelser og bærer i sig den Dommer som dømmer over alle dets Handlinger og Følelser.

Et vidunderligt udviklet Organ — Hjernen — er Sædet for disse forbausende Evner, Forbindelsesledet imellem Legeme og Sjæl, imellem den materielle og imaterielle, den ydre og den indre Verden. Her throner Viljen, hvis Befalinger med elektrisk Hastighed gjennemflyve hele vort Legeme eller med urokkelig Bestemthed kontrollere vore Tilbøjeligheder; Hukommelsen, som fremstiller Minder fra længst forsvundne Dage for vor Tanke; Fantasien, som

forskjønner vor Tilværelse med sine evig vekslende Billeder; Forstanden, som forskende trænger ind i Fænomenernes inderste Natur og forbinder Virkning med Aarsag, og endelig Følelsen med dens tusinde Lidenskaber og Sindsbevægelser.

Hvor lille er ikke Hjernen, — og hvor stort er ikke Omraadet for dens Virksomhed! Af hvor mange Tanker, Forestillinger, Beslutninger og Følelser gjennemkrydses den ikke blot i Løbet af en eneste Dag! Og ligesom over Oceanets Skjød, Solskin og Skygge, Storm og Vindstille evigt omveksle, i det her en spejlblank Flade udbreder sig, der den ene Bølge hæver sig over den anden — saa veksler det ogsaa uden Ro og Rast inden dette aldrig hvilende Organ, i hvilket guddommelige Kræfter, og det reneste Stræb efter Lys og Sandhed ere indbefattede i en evig Strid med de fordærveligste Lidelser og de usleste Begjær.

I Hjernen udklækkes de afskyeligste Forbrydelser og de forskrækkeligste Misgjerninger; her spinder Morderen sine Planer, hvorledes han skal tildele det døende Dolkestik, uden at Ugjerningen vil falde tilbage paa ham selv; her overlægger Bagtaleren, hvorledes han sikkrest vil kunne tilintetgjøre sit Offer; men her er det ogsaa som en Newtons rene Sjæl overvejer de Love, hvilke ordne Himmellegemernes Kredsløb, som en Shakspeares Geni udbreder sine forunderlige Vinger, for at paa Scenen, for os fremstille Billeder af hele Menneskeheden, som Stephenson, den store Omstyrter, udtænker det brusende Lokomotiv, hvilket ubarmhjærtigt vil forjage Middeltidens sidste spøgende Fantomer fra deres inderste Lønkamre, som en Sokrates svinger sig op til den høieste Dyd, som med et Ord Menneskehedens Konger smede sine Vaaben for at gaa i Spidsen for sine Medmennesker paa Retfærdighedens og Sandhedens forædlende Vej.

Hvem kan vel skildre den Lyksalighed, som har sit Sæde i den lille menneskelige Hjerne; men hvem ogsaa den navnløse Elendighed, den tilintetgjorende Fortvivlelse, den nagende Anger og den dybsindige Smerte, som der tager sit Sæde, formørke Solens Lys og med natlig Sky bedække Naturens blomstrende Ansigt.

Et Organ, der er saa mærkværdig udrustet til at omfatte Alt fra det Hojeste til det Laveste, Himlem og Helvede, kan nok fortjene Navn af en Verden i det Smaa — men ligesom de kostbareste Kar i Reglen ere de skrøbeligste, saaledes er ogsaa en Ubetydelighed i Stand til at ødelægge dette Skabelsens Mesterværk.

Midt under sine mest ærgjerrige Planer, sin Fantasis høieste Flugt, sine dybeste Spekulationer og sin Veltalenheds mest brusende Strømme, træffes Statsmanden, Digteren, Filosofen eller Taleren af Slag — og forsvunden er nu denne vidtomfattende Politik, denne glødende Indbildningskraft, denne erfaringsrige Visdom og denne Ordets fortryllende Magt, som gjorde sine højt begavede Ejere til Gjenstand for almen Beundring; thi om end Døden ikke øjeblikkelig vilde fordre sit Offer, bliver dog de aandelige Evner svækkede og den Misundelsesværdige tilbringer nu sit Liv kun som en Gjenstand for Medlidenhed. Ved Siden af Menneskets Storhed viser ogsaa dets Svaghed sig i det klareste Lys, og dersom dets umaadelige Overlegenhed over Dyret og dets ophøjede Stilling som Herre over den synlige Skabning skulde forlede det til Hovmod vil det atter lære Ydmyghed, naar det betænker, hvor hurtigt et Stød, en Rystelse, eller

Sprængningen af et lille Blodkar kan styrte det ned fra Højdepunktet af dets aandelige Liv.

Vi vide med fuld Bestemthed, at Hjernen er det legemlige Organ for vore aandelige Evner — men den indre Mekanisme af dette vidunderlige Værksted er os ganske ubekjendt. Vi vide at fra Fiskene og Krybdyrene igjennem den lange Række af Fugle og Pattedyr op til Mennesket se vi Hjernen tiltage i Masse, Vindinger og anatomisk forskjellige Dele, samtidig med at Aandsevnerne vokse — dog naar vi sammenligne Orang-Utangens Hjerne med Menneskets eller Menneskenes Hjerne indbyrdes, finde vi ingen materielle Oplysninger, der kunne tjene til at forklare os Aarsagerne til den umaadelige intellectuelle Forskjel, der findes imellem alle disse saa forskjellig begavede Væsener og endnu har det ikke lykkedes nogen Forsker, at ansporе Viljen, Fantasien, Forstanden eller Sindets Beskaffenhed i deres inderste Kamre eller at udgrunde den inderste Bygning af vor Sjæls Tempel.

Dissektionskniven viser os ingen paafaldende Forskjel imellem den store Tænkers og Hverdagsmenneskets Hjerne, Chemikeren skjelner de samme Bestanddele hos begge, og under Mikroskopet viser der sig kun hos begge en sand Labyrinth af fine Traade eller Rør og Smaaceller. Saa sikkert bevarer Hjernen sine Hemmeligheder, at Mennesket maaske snarere vil udgrunde Universets Bygning end Sammensætningen af det gaadefulde Organ for dets egen Tænkning.

Hjernen, der omsluttes af Hjernekassen og indenfor denne omgives af Senhinden og flere finere Hinder, modtager Indtrykkene fra Yderverdenen igjennem Nervernes beundringsværdige Telegrafsystem, hvis fine Traade forgrene sig igjennem hele Legemet og dels som trofaste Meddelere bringe Underretning om, hvad der foregaar udenfor, og dels som punktlige Tjenere fuldbyrde de fra Hjernen udgaaende Befalinger. De Nerver, som lede de ydre Indtryk til Hjernen, kaldes Sandsenerver, og af disse behersker Synsnerven det videste Omraade.

Hvor fin, hvor fuldendt er ikke Ojets Bygning! Nethinden er et sandt Tryllespejl, paa hvis lille Flade et milevidt Landskab kan afmale sig med dets utallige Enkeltheder. Igjennem det stærkt formindskede Billede, tilegner vor Aand sig et tydeligt Indtryk af den store Virkelighed og træder paa en vis Maade ud i den vide Natur, hvis Skjønhed opfylder den med Beundring. Og hvor utrætteligt er ikke det sunde Øje! I hele Timer kan det ene Billede efter det andet glide forbi det, uden at det taber sin skarpe Opfattelsesevne eller sikkre Blik.

Høreevnerne ere udrustede paa en anden, men ikke mindre mærkelig Maade end Synsevnerne. De trænge paa hver Side ind i en Hulhed af Hovedskallen, der danner et haardt og fast Gjemme for et beundringsværdigt Apparat, som af enhver Svingning i Luften sættes i en tilsvarende Bevægelse.

Ligesom Synsevnen i sin Udbredelse paa Nethinden frembyder os et Tryllespejl, i hvilket Naturen afmaler sig i hele sin Farveglands, saaledes aabner Hørenerven os Tonernes Rige. Hørelsen er en Hovedbetingelse for vort naturlige Meddelesmiddel, Talen, og maa derfor betragtes som vor vigtigste Sands. Det er ogsaa den, vi have at takke for, at de bølgende Luftsvingninger, der opstaa ved Sang eller ved et Orkesters Instrumenter, fremkalde en Fylde af harmoniske Indtryk hos os og uvilkaarligt stemme os snart til Glæde eller Veemod og snart til Andagt eller krigersk Begeist-

ring. Ogsaa her maa vi med Forbauselse beundre dette Organs Fuldkommenhed, hvilket haver Evner til at give saadanne Indtryk og i evig Ungdomsfriskhed overlade en Beethovens eller Mozarts Skabelse til den senere Efterverden, ligesom om de umiddelbart havde udgaaet fra den store Mesters Geni.

Lugtesandsen har sit Sæde i Næsen, hvis Form og Fasthed betinges af Næsebenet og Næsebrusken. Ved Lugten kan der blot iagttages Legemer, som ere i Stand til at antage Luftform. Det er forbausende, hvor overordentlig smaa Masser der kan skjelnes ved denne Sands. Bringer man et lille Gran Moskus ind i et Værelse, lugter man det snart i hele Huset, uden at man paa den fineste Vægt er i Stand til at paavise, at en nok saa lille Del deraf har forflygtiget sig. Det er ogsaa bekjendt, at Vilde kunne lugte Røgen fra et Baal eller fra en Hytte i hele Miles Afstand. Næsen er kort sagt en meget vigtig Sands, da den underretter os om Tilstedeværelsen af mange Ting, som det vilde være os aldeles umuligt at opdage paa anden Maade.

Smagen har navnlig sit Sæde i Tungen, hvis Hovedmasse bestaar af meget bevægelige Muskler og tjener til at vende Føden med i Munden, til at synke med og til at frembringe flere af Talens Lyde ved at forandre Mundhudens Form. Endvidere tjener den til Føle- og Smagsorgan.

Imedens Organerne for Syn, Hørelse, Lugt og Smag bringe Hjernen Meddelelser fra Yderverdenen, igjennem enkelte Nervepar, som udbreder sig i enkelte forholdsvis meget smaa Organer, er Følesandsen udbredt over alle Dele af Legemet og har sit Sæde i de smaa, af Overhuden dækkede Følevorter i hvilke Hudnervenes fineste Forgreninger ende.

Til at modtage Indtryk af Følelse i Ansigtet samt i Mundhulen og i Næsehulerne udgaar der, ligesom til de omtalte Sandseorganer, to Nervestammer umiddelbart, fra Hjernen og udbrede sig med en Masse overordentlig fine Forgreninger over alle Ansigtets Dele. Til alle Dele af Legemet gaar Følenervernes Vej gjennem Rygmarven, hvis bageste Del de danne, idet de som en tyk Snor løbe ned fra Hjernen gjennem den af Hvirvelstøtten dannede Rygmarvskanal. Imellem ethvert Par Hvirvler, saavel af Halshvirvlerne som af Ryg-Lænde og Bækkenhvirvlerne, udsender Rygmarven en Nervestamme til hver Side, som spalter og forgrener sig for at forsyne enhver af de nærmeste Legemsdele med Følenerver. Paa Steder, hvor en større Finhed i Følelsen er mindre nødvendig eller vel endog snarere vilde være mere til Skade end til Gavn, som f. Ex. paa Ryggen, ere Følenervernes Traade sparsommere fordelte eller ogsaa fattes de ganske som i mange indre Legemsdele. Deres Udbredelse finder især Sted i Huden, hvor de ikke alene tjene os til ved Berøringen at skaffe os Kundskab om mange fysiske Ejendommeligheder ved de ydre Gjenstande — saasom om deres Fasthed og Vægt samt om Beskaffenheden af deres Overflade — men ogsaa som trofaste Vogtere beskytte os mod talløse Beskadigelser. Thi hvor ofte vilde vi ikke lide slem Overlast, naar ikke Følenerverne i Huden meddelte Hjernen et advarende Indtryk af Smerte!

Saaledes sætte Sandserne os paa en i Sandhed forbausende Maade i Forbindelse med den os omgivende Natur; men Hjernen skal ikke alene modtage Indtryk, den skal ogsaa være i Stand

til at sætte vore Lemmer og Ansigtsmuskler i Bevægelse — og dette vigtige Hverv sker ligeledes ved Virksomheden af særegne Nervetraade, Bevægenerverne, som dels træde frem af forskjellige smaa Aabninger ved Grunden af Hjerneskallen, dels strække sig ned gjennem Rygmarven, hvis forreste Del de danne. Fra denne udgaa de til begge Sider paa samme Maade som Følenerverne i eet og tredive Par, der straks efter deres Udtrædelse blande sig med de tilsvarende Følenerver og danne en sammensat Nerve, som udsender sine Grene i Musklerne eller i Huden paa Legemet eller Lemmerne. Ethvert af Ryggens Nervepar har saaledes to Rodgrene, en Føletraad og en Bevægetraad, og hver Rod er sammensat af et stort Antal selvstændige Traade. Følenerverne, som ere bestemte til at lede Indtryk til Hjernen, og som aldeles ikke ere i Stand til at udføre dens Befalinger, udbrede sig især i Huden, hvorimod Bevægenerverne, som ere bestemte til at meddele Befalinger fra Hjernen og som er aldeles blottede for Følelse, udelukkende ende i Muskler for paa Hjernens Bud at bevirke disses Sammentrækning eller Slappelse.

Enhver Nerve har saaledes sin særlige Bestemmelse, og den heldbringende Indflydelse af Arbejdets Deling har aldrig vist sig tydeligere end i vort Legemes Økonomi. Hvilken forfærdelig Forvirring vilde der ikke opstaa, dersom Synsnerverne f. Ex. kunde meddele Indtryk af Følelse, og dersom Bevægnerverne ogsaa kunde smage og Hørenerverne lugte! Men enhver lille Nervetraad, og der findes i Legemet en utallig Mængde saadanne, har kun en eneste Økonomi at udføre.

Synsnerven modtager kun Indtryk af Lys, og det er bekjendt nok, at man ved et voldsomt Slag eller Stød paa Øjet synes at se Gnister; Hørenerven kan kun høre, og et lille Insekts Kravlen eller Spring paa Trommehinden lyder derfor som høje Knald eller Skud; paa samme Maade kunne Lugtenerverne kun lugte, Smagsnerverne kun smage, Følenerverne kun føle og Bevægenerverne kun frembringe en Bevægelse. Overskærer man det bageste Led af en af Rygmarvsnerverne, taber den Del, som den forsynede med Nervetraade, al Følelse — man kan stikke den og berøre den med en gloende Naal; det føles ikke, men Musklerne kunne endnu sammentrække sig ved Bevægenervernes Virksomhed, naar Hjernen byder det. Overskæres derimod den forreste Rod, saa lammes den Del af Legemet, hvori Nerven forgrener sig, hvorimod Følelsen bliver usvækket.

Saaledes erholder Hjernen altid den nøjagtigste Kundskab om hvad som tildrager sig i den ydre Verden; thi enhver Budbærer forretter blot sit bestemte Hverv. Hjernen løber derfor ikke i Fare at forglemme det ene for det andet, hvilket vilde blive Tilfældet om Rollerne ikke vare med saadan Omhu fordelede. Med samme Sikkerhed og Hurtighed bliver ogsaa Hjernens Befalinger udførte, thi enhver af Bevægenerverne har sin egen bestemte Virkekreds, for hvilken den alene bekymrer sig, og tillige er fuldstændig bekjendt med hvad den har at gjøre. Ingen Konge har mere paalidelige Ministere og Tjenere end Hjernen, og naar vi betænke hvorledes de utallige Nervetraade i hele Legemet alle løber sammen til den for at meddele den Underrettelser eller indhente dens Befalinger — og hvor bestemt og harmonisk alt dette foregaar og desuden hvorledes Sjælen throner i den, sammenbinder de modtagne Indtryk til Tanker og sidder der ligesom en Dommer over

Verden, og over sig selv — da fremstiller Hjernen sig for os som det mest ubegribelige og mærkværdigste af alle Skabelsens ubegribelige Under!

Alle Legemets Nerver staa dog ikke under Hjernens umiddelbare Herredømme; ikke alle lyde dens Befalinger eller meddele den tydelige Indtryk. De saakaldte vegetative Funktioner — Fordøjelsen, Blodets Kredsløb, Kirtelafsondringerne osv. — ledes af et eget Nervesystem, Gangliesystemet, der vel ogsaa staar i Forbindelse med Hjernen, men dog til en vis Grad er uafhængigt af denne og opfylder sin vigtige Bestemmelse, uden at vi mærke det, og uden at vi ere i Stand til at konstatere dets Virksomhed. Vi føle ikke i sund Tilstand, at vi fordøje, vi kunne ikke bringe vort Hjerte til at standse, vi aande uden at skjænke denne Proces nogen Opmærksomhed, og Leveren og Nyren fortsætte deres Virksomhed, uden at vi mærke det.

Dette er aabenbart en højst hensigtsmæssig Indretning; thi hvorledes skulde vi have faaet Tid til at arbejde paa vor aandelige Udvikling, dersom Hjernen ogsaa skulde have styret Legemets indre Økonomi?

Men saasnart der indtræder en sygelig Tilstand, vaagner Hjernens slumrende Bevidsthed om det vegetative Livs Organer — da føle vi Smerter i de indre Dele, om hvis Tilværelse vi ellers kun have en dunkel Fornemmelse, og faa derved et Vink om, at Legemets beundringsværdige Uhrværk er kommet i Uorden, og at det er paa Tiden at forunde den angrebne Organisme Ro eller at søge Lægehjælp.

Saaledes viser hele Nervesystemet sig, ogsaa i denne Henseende, som et af Skaberen fuldkomment Mesterværk — saasom den hensigtsmæssigste og herligste Mekanisme, hvilken kun en Gud kunde opfinde!

Til Trods for sin Hjernes Overlegenhed vilde Mennesket have været et i hele sin Bygning aldeles forfejlet Væsen, dersom dets Lemmer ligesom Dyrenes alene havde været indrettede til at bevæge sig, klattre eller grave med, eller til Angrebs- eller Forsvarsvaaben. Thi da Mennesket var udrustet med større aandelige Evner og bestemt til at være Hersker over hele Jorden, maatte det ogsaa udstyres med de nødvendige legemlige Midler til at sikkre sig Herredømmet, og derfor se vi, at imedens alle fire Lemmer hos Dyrene kun tjene til Bevægelsesredskaber og undertiden tillige til Vaaben, ere Forlemmerne hos Mennesket unddragne denne lavere Bestemmelse og byggede paa en saadan Maade, at de ere skikkede til at udføre Forstandens Bud.

Mennesket er ved sin nøgne Hud forsvarsløst udsat for Vejr og Vind, for Hede og Kulde, men dets kunstfærdige Haand erstatter det rigeligt denne Mangel og spinder og væver en Mængde Tøjer, som det ovenikjøbet pryder med alle Regnbuens Farver for at forene det Nyttige med det Behagelige. Dets svage Arm er ikke i Stand til at kjæmpe med Skovens vilde Dyr, men med sikker Haand udskyder det den dræbende Pil eller sender den fjerntrammende Kugle igjennem Luften. Det svømmer kun ufuldkomment, men behersker dog alle Fisk og Pattedyr i Havet, forfølger dem til deres fjerneste Tilflugtssteder, rammer dem med den dræbende Harpun og fanger dem med Medesnøren eller i Garn. Det har ikke Muldvarpens Gravefødder, men trænger dog med sine kunstige Gange dybt ned i Jordens Skjød og gjør sig til Herre over dens skjulte Skatte. Med Spade

og Plov dyrker det Jordens Overflade og bringer Marken til at yde en rigelig Afgrøde. Forgjæves spærre Floder og Bjerge Menneskets Vej; det bygger sine Broer over den rivende Strøm og sprænger Tunneler gjennem den haarde Granitklippe. Ikke engang den mægtige Urskov kan gjøre det Jordbundens Besiddelse stridig; med sin skarpe Øxe og Sav fælder det de højeste Træer og styrter deres stolte Kroner i Støvet. Og den samme Haand, som hjælper det til denne Magt og dette Herredømme, aflokker Strengen de skjønneste Toner, tryller alle Naturens Billeder paa Lærredet og bringer den raa Marmorblok til at antage en Apollos Guddomsskikkelse eller en Venus's ideale Skjønhed.

Allerede ved Menneskets legemlige Dannelse finde vi at det udmærker sig foran alle øvrige Skabninger, men endnu mere ved Sjælens uendlige Fortrin. Dyret besidder upaatvivlelig — til en vis Grad — Hukommelse, Forstand, Dømmekraft, ja endog en vis Kombinationsgave, men hvor langt staar endog ikke det mest intelligente Dyr tilbage for Mennesket!

Ikkun Mennesket stræber efter højere Formaal; det alene har Samvittighedens Domstol i sit Indre, det alene besidder en medfødt moralsk Lov, det alene er i Stand til Selvprøvelse og til at opbevare sine aandelige Erobringer til sine Efterkommere, det alene kan fra den materielle Sfære hæve sig til Bevidstheden om et tilkommende Liv.

I hvilket Øjemed er der skjænket Mennesket saa fortrinlige Evner, til hvilket Øjemed erholdt det, som jo ogsaa dvæler paa Jorden, denne Kraft at skue ind i et lykkeligere Liv efter dette? Skulde Mennesket blot indskrænke sig til en dyrisk Exsistens, saa vilde det jo staa langt tilbage for Dyret, thi med mindre Møje er det i Stand til at forskaffe sig sin Føde; Insektet opfylder alle sine Livs Bestemmelser med samme Fuldkommenhed som Mennesket og kjender derved ingen Sorger, ingen Anger, ingen Samvittigheds Bebrejdelser over en forløben Tids Forsømmelser, ingen Frygt for Guds evige Dom. Nej! Menneskets overlegne Evner anvise det en ædlere Bane og højere Pligter — og kun paa denne Vej finder det sin Tilfredsstillelse og Lykke, thi blot paa denne opfylder det Øjemedet for sin Tilværelse. Selvprøvelse, Selvforædling og Frigjørelse fra Sandselighedens og Egenkjærlighedens Baand, — er Hovedformaalet for dets Bestræbelser.

Mennesket vil ivrigt brænde for de høje Idealer: Gud, Fædreland og Dyd! Det vil stadig berede sig for at blive Medborgere i en bedre Verden, vemodig sørge, naar dets Svaghed leder det fra den rette Vej, og juble af Fryd ved ethvert Trin, som det tilbagelægger paa Sandhedens og Retfærdighedens Bane!

Mennesket vil være hjælpsom, god og retfærdig — thi Retfærdighed er Guddommens fornemste Attribut, og Mennesket er aldrig mere lig Gud end naar det bringer Retfærdighed Offer, ligesom en uretfærdig Handling er den sværeste Byrde, som kan trykke paa dets Samvittighed.

Mennesket vil ifølge sine Evner og Kræfter berige sin Sjæl med nyttige Kundskaber, thi Kundskab er Magt, og den som er i Besiddelse af denne Egenskab, kan ogsaa i en videre Kreds være sine Medmennesker til Nytte.

Mennesket vil sluttelig ved Maadeholdenhed og Udvikling af sine Kræfter beskytte og pleje sit Legeme som en

dyrebar Gave — thi et frisk Legeme er den eneste sikkre Grundvold, hvorpaa en frisk Sjæls Tempel kan rejse sig i hele sin Skjønhed.

Mennesket vil med et Ord i alle Retninger stræbe efter det høje Forbillede, som det bær i sit Skjød, og vise sig værdig for en fuldkomnere Tilstand, om hvilken det bærer Løftet i sit Inderste.

Den 1ste April 1890.

Vær altid sandfærdig!

Enhver Person burde gjøre sig al mulig Umage for at uddanne en Vane af at altid være sandfærdig i alle sine Udtalelser, hvadenten det er i Samtale om ubetydelige Sager eller angaaende vigtige Tildragelser. Det er mærkværdigt hvor let en ligegyldig Vane erholdes i denne Henseende. Enhver af vore Læsere er, uden Tvivl, kommet i Berøring med Nogen eller Nogle, som ere tilbøjelige, naar de berette Noget som er indtruffet, at fremholde det i en urigtig Aand, saa at en fejlagtig Forstaaelse derved opstaar i deres Sind, som lytte dertil. Dette er meget ofte Tilfælde, hvor en Grad af Fordom eksisterer hos den Person som gjengiver en Samtale eller skildrer en eller anden Tildragelse. Ligesaa daarlige Indtryk ere ofte givne paa en saadan Maade, som om en ligefrem Usandhed var blevet udtalt, og den Person om hvem en saadan Udtalelse fældes, bliver derved højlig forurettet; men dog ville den, som muligvis har yttret saadanne Udtalelser, anse sig fornærmet, om han eller hun bliver beskyldt for at have talt Usandhed.

Personer, som holde af Skjemt og af at fortælle morsomme Tildragelser, hengive sig ofte til den almindelige Skik, at saa meget som muligt forskjønne sine Historier, for derved at gjøre et bedre Indtryk og for at fremkalde Latter. En saadan Vane foraarsager en løs Talemaade, som ofte er meget vildledende. Saadanne Personer ere ikke at stole paa, formedelst de ere tilbøjelige til overdrevet at fremholde en vis Del af Beretningen og at undertrykke andre Dele, som ere af lige stor Vigtighed. Der findes ogsaa Andre, som overdriver Alt, hvormed de selv ere forenede. Om de beskrive en Hændelse, saa er det i et overdrevet Sprog, og den som overhører det og forstaar at bedømme denne Egenhed, maa følgelig drage sine egne Slutninger om det omtalte. Vi finde ved Menneskenes Omgang med hverandre, at denne Slags Vaner medbringe højst ubehagelige Følger. Store Forurettelser udøves derved, ikke altid med det Forsæt at ville skade Nogen, men som Følge af den urigtige Opfattelse, som et ubetænksomt Sprog tilvejebringer.

Den største Omhu bør iagttages ved Opdragelsen af vore Børn, saa at de fra deres spæde Alder maa lære at i alle sine Beretninger med største Nøjagtighed tale Sandhed. Deres Samvittighed bør udvikles i saa Henseende, og de burde lære at forstaa hvor urigtigt det er, at ikke være nøjagtig i sine

Udtalelser om hvad som er indtruffet. De burde læres at indse Nødvendigheden af at gjengive Samtaler, at berette om Tildragelser, saa nær korrekt som det er dem muligt, og at ikke sætte en anden Farve eller Præg paa Samme; thi omend de samme Ord gjengives, saa kan dog en hel forskjellig Opfatning erholdes, om ikke den Person, som giver Beretningen gjengiver Samtalen i den samme Aand som den først blev givet.

Ethvert Menneske bør i sit Bryst udvikle en Følelse for Sandhedskjærlighed og Enhver bør lære at kjende Nødvendigheden af at tale Sandhed. Den største Omhu burde tages ved Beretninger af Tildragelser eller Gjengivelse af Samtaler som vedkommer en fraværende Person, saa at der ikke paa nogen Maade skal indtræde en urigtig Opfattelse hos den nærværende Person. Om en Person hos en Anden opvækker urigtige Idéer om en fraværende Person, saa er dermed en stor Forurettelse udført, som undertiden bringer alvorlige Følger.

Vi kunne derfor ikke for meget søge til at, hos vore Læsere, opvække en Følelse for Nødvendigheden af at bruge den største Forsigtighed i denne Henseende. Alle Mennesker burde stræbe efter at erholde en saadan Karakter og Sandhedskjærlighed at, naar en Person taler, alle hans Bekjendte kunne være forvissede om, at det fuldstændig stemmer overeens med det virkelige Forhold. Alle burde elske Sandheden saa højt, at de ikke under nogen som helst Omstændighed ville i mindste Maade afvige derfra. En saadan Karakter er for en ung Mand eller Kvinde af uskattelig Værdi. Vi burde være ligesaa paalidelige i vor Sfære som Englene ere i deres, og vi skulde aldrig, med Forsæt, yttre Noget, som ikke kan taale den strængeste Undersøgelse.

Det Evangelium, som vi have annammet, er Sandhed. Vor Gud er en Sandheds Gud. Han hader Løgn og Falskhed, og disse Synder ere afskyelige for alle hans Børn, som ledes af Evangeliets Aand. De som ere skyldige af Falskhed maa omvende sig derfra og for Fremtiden lade sig lede af Sandhedens Aand, ellers kunne de ikke dvæle i Guds Nærværelse. De Sidste-Dages Hellige fortrøste sig paa sin Skaber, da de ere forvissede om at han ikke kan lyve. Ligeledes burde vi ogsaa her i denne jordiske Sfære være istand til at have Tillid til hverandre. Endskjøndt fejlbare, og deri ulige vor Skaber, saa burde vi dog være sanddru og paalidelige i vore Udtalelser. Ved en omhyggelig Ledelse i denne Henseende ville vore Børn vinde en Følelse for Nødvendigheden af at aldrig letsindig yttre sig om nogen Ting; deres Samvittighed vil da sængsle dem til at fuldstændig tale Sandhed om hvad de se og høre.

(Red. »Juvenile Instructor«.)

Emigrationen. Dette Aars Emigrations-Selskaber ville komme til at afgaa fra Kjøbenhavn paa følgende Dage: den 24de April, den 29de Maj, den 7de August og den 11te September. Prisen til de forskjellige Bestemmelsessteder er endnu ikke bestemt, men vil antagelig blive den Samme som sidstledne Aar.

Ældste John A. Quist's Bortgang.

Det var med forunderlige Følelser at vi, den 13de Marts, modtog den sørgelige Efterretning om vor elskede Broder og Ven, Ældste John A. Quist's pludselige og uventede Bortgang, hvorom vi i Korthed meddelte i vort sidste Nummer. Vi kunne ikke Andet end med Profeten Esaias istemme: Herrens Tanker ere ikke vore Tanker og hans Veje ere ikke vore Veje.

Senere have vi gjennem Ældste John A. Beckstrand erholdt videre Oplysning, hvoraf fremgaar: at vor hedengangne Broder ankom til Wingåker om Aftenen den 1ste Marts. Han var da i Nydelsen af sin sædvanlige gode Helbred, og prædikede dersteds de tre paafølgende Aftener. I Tirsdags Aftes, den 4de, prædikede han næsten hele Tiden under Forsamlingen og blev deraf meget varm, hvorefter han blev hurtig afkjølet. Om Onsdagen klagede han over Smerter i Maven, og Opkastning indtraadte. Han var derefter meget syg indtil den 9de, naar han sagde at han følte sig meget bedre, men den 11te om Formiddagen, blev han pludselig daarligere og led svære Smerter. Onsdagen den 12te, Kl. 4 Efterm. yttrede han, bl. A., til Ældste John A. Beckstrand, som i Forening med Ældste L. E. Larsen, var nærværende ved hans Sygeleje, følgende: „Naar jeg er død, maa I telegrafere til Præsident Fjeldsted og underrette ham derom, og indhente de nødvendige Instrukser fra ham med Hensyn til Bestyrelsen af Begravelsen. Sig ham at jeg ønsker at blive begravet i Gøteborg."

Han frygtede ikke for at dø, dog ønskede han meget at gjense sin Familje, men, sagde han: „Jeg er villig og rede til at underkaste mig Herrens Vilje". Om Aftenen den 12te ønskede han flere Gange at tage Afsked med Brødrene. De foreslog da at salve ham og at besegle ham til Herren, hvilket han ogsaa ønskede at de skulde gjore. Han nod derefter Ro indtil den paafølgende Morgen, Klokken 2,45, naar Dødens kolde Haand afskar hans Livstraad, og Aanden, efter endt Prøvelse, forlod sin jordiske Hytte. Han beholdt sin fuldkomne Bevidsthed lige til det Sidste. Omtrent en og en halv Time forend han døde spurgte han Ældste Beckstrand, om han kunde høre nogen Sang, hvortil denne svarede: Nej! da sagde Broder Quist: „Jeg hører Englene synge; deres Sang er saa yndig."

Vor saa pludselig bortkaldte Broder og Ven var en Mand i sin bedste Alder, kun 44 Aar gammel, og var begavet med en særdeles stærk Natur, som, ifølge menneskelig Opfatning, vilde kunne have modstaaet de i Dødelighedens Tilstand tilhørende Skrøbeligheder indtil en høj Alder; men vi finde ofte at den menneskelige Beregning slaar Fejl, begrundet paa at den ikke er i Overensstemmelse med den Almægtiges Beslutninger.

Ældste Quist forenede sig med de Sidste-Dages Hellige i Aaret 1863, og udførte derefter en seksaarig Mission i Sverige og Norge; emigrerede til Utah i Aaret 1869. Hans gode Egenskaber vandt ogsaa

straks der Erkjendelse og han blev ordineret som et Medlem af de Halvfjerds Kvorum. Han blev i Aaret 1877 atter kaldet til at virke i Missionens Tjeneste i Skandinavien, og ankom, som en Følge af denne Kaldelse, til Kjobenhavn, den 27de November samme Aar, hvorefter han virkede som omrejsende Ældste i Gøteborgs Konference, indtil den 7de September 1878, naar han overtog Bestyrelsen af Konferencen, hvilken Stilling han indehavde indtil han, den 23de Juni 1879, vendte tilbage til sit Hjem i Bjergenes Dale. Atter lydig til Herrens Tjeneres Rost forlod han for anden Gang sit Hjem og sin dyrebare Familje og ankom hertil den 19de Juli 1887, og blev atter beskikket til at virke som omrejsende Ældste i Gøteborgs Konference, og derefter, den 29de September 1888 kaldet til, for anden Gang, at præsidere over Samme, hvilken Stilling han beklædte indtil sin Død. Under sin Virksomhed i Missionens Tjeneste har han ved sin gode Forstand og mandige Karakter vundet de Helliges og mange andre Venners Tillid og Agtelse. Han skulde have vendt tilbage til sit Hjem med det første Emigrationsselskab af Hellige, som kommer til at afgaa dette Foraar, og Underretningen falder derfor saa meget tungere paa hans efterladte Familje, som visselig allerede for længe siden havde begyndt at glæde sig i Haabet om, snart at gjense den, som for dem var det Kjæreste her paa Jorden; men i dets Sted kommer blot det sørgelige Budskab, at Doden har stillet sig imellem dem og ham. Ægtefælle og Born er nødsagede til at fælde Savnets Taarer, uden engang at saa Anledning til at beskue de jordiske Levninger, af den, som de saa hojt elskede. Vor Bøn opstiger til den Almægtiges Throne, at de maa være trostede i denne Sorgens Time og at Guds Aand maa lade Haabets skjonne Lampe brænde i deres Sjæl, saa at de ved Overbevisningen om de Trofastes Gjenforening i en anden Verden, hvor ikke Dødens kolde Haand kan oplose de Kjærlighedsbaand, som her ere blevne knyttede og som der aldrig skulle oploses, maa finde det Balsam som læger Hjertets Saar. Vi kunne Alle finde Trost ved Overbevisningen om, at den Almægtige havde en anden Mission i Beredskab for ham, hvor hans Talenter og Egenskaber kunne finde en videre Sfære for deres Virksomhed.

I Overensstemmelse med vor hedengangne Broder og Vens Ønske, at blive begravet i Gøteborg, blev Forberedelser for Begravelsen vedtagne under Ældste C. E. Peterson's Bestyrelse, og det smukkest beliggende Gravsted paa Sanna Kirkegaard blev kjøbt, som det sidste Hvilested for hans jordiske Levninger. Liget blev transporteret pr. Jernbane fra Wingåker og bragtes om Morgenen den 19de fra Gøteborgs Jernbane-Station til Sanna Gravkapel, hvor de Hellige og mange af den Afdødes Venner vare samlede. Efterat Kisten var blevet baaret ind og rigelig smykket med Krandse, holdt Ældste C. E. Peterson en for Anledningen passende Tale, hvorefter Liget Kl. 12 Middag, blev nedsænket i Gravens moderlige Skjød, for der at hvile i Fred indtil den første Opstandelsens herlige Morgen.

Et Besøg til mindeværdige Steder.

Ældste A. P. Anderson, fra Saltsøstaden, for nærværende Forstander for Upsala Gren (Sverige), har tilsendt os en meget interessant Beretning om sit, sidstledne Aar, foretagne Besøg til de, for de Sidste Dages Hellige, saa mindesværdige Steder i Staterne Missouri, Iowa og Illinois, hvor de Hellige i Kirkens tidligere Dage vare bosatte, og hvor de for sin Tro Skyld vare nødsagede til at gjennemgaa Lidelser og Forfølgelser af de grummeste Slags, indtil de sluttelig vare drevne ud i den vilde Ørken, for at i Klippebjergenes Dale, hos den vilde Indianer og omgivet af Skovens vilde Dyr, søge den Fred som deres kristne (?), civiliserede Medskabninger ikke tillod dem at nyde. Pladsen tillader os ikke at fuldstændig gjengive Ældste Andersons Beskrivelse, hvilket skulde have været os kjært, men vi maa indskrænke os til følgende Uddrag. (Red.):

„Jeg reiste fra Kansas City til Independence, Jackson County, Mo, og opsøgte der en Hr. Hill, som er Forstander for et Samfund kaldet: »Hendrikiter«, hvilket holder i sin Besiddelse det af de Hellige indviede Tempelkvarter, og erholdt fra ham Noglerne til den indhegnede Mark. Jeg opsendte der en Bøn til Gud om hans Beskyttelse under min Reise, samt om hans Velsignelse over hele Israel. Jeg følte at mine Fødder stod paa et helligt Sted, og min Sjæl var fyldt med Glæde ved Tanken om at dette var Stedet, hvor det nittende Aarhundredes store Profet samtalede med Jehova, og tillige at det var her som at et Tempel vil blive bygget til den Allerhøieste Guds Ære, og hvor det nye Jerusalem en Gang vil blive grundlagt.

Derefter besøgte jeg den omkring 5 (eng.) Mile fra Independence beliggende Flod »Big Blue«, paa hvis Strande de Hellige havde bygget omkring 200 Tømmerhuse, fra hvilke de. i November 1833, bleve drevne, hvorefter Pøbelen nedbrændte deres Huse og andre Ejendele. Jeg fandt, at naar en „Mormon" aflægger et Besøg til disse Steder, bliver Folket slaaet med en vis Forskrækkelse, idet de tror, at han er udsendt for at opsøge Dokumenter, der ville bevise at de Hellige endnu ere retmæssige Ejere af Landet. Saaledes kom jeg i Samtale med en Mand, som, saasnart han fik høre jeg var „Mormon", forsikrede mig at hans Ejendom havde aldrig tilhørt nogen af de Hellige, saa at den kunde ikke blive taget fra ham.

I Far West, Caldwell County, opsøgte jeg Jacob D. Whitmer (Søn af John Whitmer, en af Vidnerne til Mormons Bog), som nu er Ejer af det paa dette Sted beliggende Tempelkvarter. Han viste mig Ruinerne af den gamle By Far West. Der findes endnu tilbage fra den Tid nogle næsten tørre Brønde, som ere fra 20 til 50 Fod dybe. Jeg besøgte Tempelkvarteret og saa de fire Hjørnestene, som paa dette Sted, den 4de Juli 1838, under Profeten Josefs Ledelse, blev lagte, og hvorpaa det 180 × 240 Fod store Tempel skulde have blevet bygget. Paa denne Tempelgrund holdtes den 26de April 1839 en privat Konference, ved hvilken Lejlighed Kirkens nuværende Præsident, Wilford Woodruff, samt afdøde George A. Smith bleve ordinerede

til Apostelembedet i Jesu Kristi Kirke. Det var paa dette Sted at Generalerne Lucas og Clark med Pøbelens Hjælp angreb de Hellige og tog Profeten Josef og de øvrige Brødre til Fange, hvorefter de dræbte de Helliges Kreaturer, ødelagde deres Ejendele og krænkede deres Hustruer og Døttre. O! hvilke Lidelser de Hellige da maatte døje, uden at erholde nogen Retfærdighed; men den Almægtige, som throner i det Høje har ikke forglemt de Uretfærdigheder som dengang udøvedes mod hans Folk.

Derefter besøgte jeg det Sted, hvor den saakaldte „Mormonstad" engang laa, eller hvor den i Kirkens Historie saa sørgelig bekjendte „Hauns Mill" var beliggende. Jeg fik en derværende bosat Mand, ved Navn Hr. White, at vise mig omkring. Vi gik først og besaa Stedet, hvor Møllen havde staaet. Af Mølledammen findes endnu nogle Stokke tilbage midt i Strømmen. Derefter gik vi til Stedet, hvor den bekjendte Smedje havde staaet, i hvilken 19 af vore Brødre og to smaa Drenge bleve myrdede. Siden besaa vi Brønden hvori de myrdede Personer bleve nedkastede. Paa dette Sted er en gammel Møllesten rejst af en Hr. Fuller fra Adair County, Mo, Søn af Josiah Fuller, en af de myrdede Personer. Jeg nedbøjede mig paa Graven og bad til Gud, at disse Martyrers Støv maatte hvile i Fred til den første Opstandelse, og da blive kronede med den Herlighed som tilkommer dem som Martyrer for Sandhedens Sag. Medens vi besøgte disse Steder, samledes straks n Hob af unge Mænd, fra 15 til 20 Aars Alder, hvilke skreg og hylede som vilde Dyr. Dette bragte mine Tanker tilbage i Tiden til hvad som paa dette Sted udførtes den 30te Oktober 1838, Klokken 4 om Eftermiddagen, naar en Pøbelhob af 240 Mænd, under Anførsel af en Wm. O. Jennings og en Hr. Comstock nærmede sig Stedet. Medens Kvinder og Børn tog sin Tilflugt til den nærliggende Skov gik Brødrene mod Pøbelen, svingende sine Hatte, og raabte: Fred! Fred! men ingen Fred blev given. Anføreren for Pøbelen skreg til Brødrene: „Alle som vil leve og have Fred, maa gaa ind i Smedjen". Efter at de vare komne ind i Smedjen omringede Pøbelen denne og dræbte Alle som vare derinde. Dernæst trængte de ind iblandt de Døde og Døende og idet de opdagede en 10 Aar gammel Dreng, ved Navn Sardius Smith, som i Forskrækkelsen havde krybet under Blæsebælgen; denne drog de frem og skød Halvdelen af hans Hoved af, saa at Hjernen sprøttede omkring paa Væggene. En gammel hvidhaaret Veteran fra den amerikanske Frihedskrig, Thomas Mc. Bride, overleverede sit Gevær med følgende Ord: „Spar mit Liv, jeg er en Soldat fra Frihedskrigen". Men den grumme Morder, til hvem han anstilte sin ydmyge Bøn, skød ham med hans eget Gevær, hvorefter en Mand ved Navn Rogers kastede sig over ham og sønderhakkede hans døde Legeme og kløv hans Hoved, saa at Hjernen randt gjennem hans sølvhvide Lokker ned paa Jorden. En Frøken Rebekka Judd var Øienvidne til denne grusomme Handling.

Efterat jeg havde beseet dette i de Helliges Historie saa mindesværdige Sted, besøgte jeg det Sted, hvor „Adam-ondi-Ahman" engang var beliggende. Man finder der en Høj, paa hvis højeste Top man endnu kan se Ruiner af et Alter, og Folket paa denne Egn kalder Stedet for Adams Grav. Jeg begav mig derfra til Gallatin og videre til Staden Keokuk, som i Aarene 1853—55 var et Udrustnings- eller

Proviant-Sted for de Hellige, som skulde vandre den 1300 (eng.) Mile lange Vej over den amerikanske Ørken til det i „fjerne Vest" beliggende nye „Hjem". Mange af de Hellige erindrer med Følelser blandede af Glæde og Sorg dette Sted, begrundet paa, at de maatte her overlevere til Gravens stille Gjemme mange af deres kjære Slægtninger og Venner, som nu hvile under Keokuk's Høje. Paa disse Høje er der nu opbygget en lille smuk By med 1500 Indbyggere.

Efter nogle Timers Ophold i Keokuk reiste jeg til Nauvoo Ill. Der opspurgte jeg Byens Borgermester, Hr. L. E. Videmon, som er en af Nauvoos ældste Indbyggere, han er 83 Aar gammel, og har været gift med Josef Smiths Enke Emma. Han viste mig omkring i Byen og tog mig ind i Profeten Josefs Residents, som bær Aarstallet „1843". Vi gik ind i den østre Del af Huset, hvor der er en stor Sal, i hvilken Brødrene Josefs og Hyrums myrdede Legemer, efter at de havde blevet førte til Nauvoo, vare opbevarede til Begravelsen som ved Midnatstid fandt Sted i en Kjælder under ›Nauvoo House‹, hvorefter Ligene om Natten fortes til Josefs eget Begravelsessted. Den følgende Dag opsøgte jeg en Hr. Rivell, som før har været Medlem af Kirken. Han viste mig forskjellige Huse, som havde tilhørt fremragende Mænd, saasom: Brigham Young, Orson Hyde, John Taylor, Daniel H. Wells og H. C. Kimball. Forunderlige vare mine Følelser, da jeg vandrede gjennem disse Gader og betragtede Husene, hvis første Ejeres Navne vare mig saa vel bekjendte, saavelsom Omstændighederne under hvilke de vare nødsagede til at forlade dem. Jeg aflagde et Besøg i Tempelkvarteret, som dog nu er bebygget. Tempelgrunden, eller Stedet hvor Templet engang stod, ejes nu af en Hr. C. W. Reimbold; men der er intet andet Spor tilbage som beviser hvor Templet har staaet end en Brønd som dengang var inden Templets Mure, og af dennes friske Vand vederkvægede jeg min Tørst. Byen talte før de Helliges Uddrivelse henved 20,000 Indbyggere, men den tæller nu kun 1,700. Templet, som havde kostet en Million Dollars at opføre, blev, efter at de Hellige vare uddrevne, antændt af en Person ved Navn Josef Agnell.

Efterat have beseet alle disse mindesværdige Steder kjørte Hr. Reimbold mig til Carthage, Hancock County, Illinois, der er beliggende 22 (eng.) Mile fra Nauvoo. Vi kjørte den samme Vej, som Profeten Josef færdede, naar han den mindesværdige 24de Juni 1844 begav sig til Carthage. Ankommen til Carthage besøgte jeg først Fængselet, hvor Profeten Josef og hans Broder Hyrum bleve myrdede, og som nu ejes af en Fru Elisabet M. Browning. Jeg bad hende om Tilladelse til at se det Værelse, hvor Brødrene sade fængslede, hvorefter hun ledsagede mig til anden Etage og viste mig Værelset til højre. Jeg observerede straks i Dørspejlet Hullet efter den Kugle, som dræbte Hyrum Smith. Omtrent fire Fod indenfor Døren, noget til høire, hvor Hyrum faldt, findes der endnu i Gulvet tydeligt Spor af den ædle Mands Blod. Jeg blev vist det Vindue gjennem hvilket Josef faldt, efter at han var bleven skudt; det vender mod øst.

Nedenfor dette Vindue var et dengang en Brønd, og mod Skranken af Samme blev Josefs døde Legeme opsat og siden gjennemskudt af Pøbelen. Denne Brønd er nu bleven igjenfyldt og i dens Sted er der anlagt et Blom-

sterkvarter. Den nuværende Ejerinde er meget imødekommende til Alle som besøge Stedet, og hun holder altid den Plet hvor Josef faldt vel prydet med Blomster. Jeg opsøgte derefter en Hr. Williams, 83 Aar gammel, som før Mordet holdt en mindre Stilling ved Carthage Bevogtning. De Befalende over denne Bevogtning som, i Overensstemmelse med Guvernør Fords Løfte, skulde beskytte Fangerne mod Pøbelens Voldsomheder, havde Natten før Mordet et hemmeligt Møde med Pøbelen, som, i Overensstemmelse med Hr. Williams Ord, for en stor Del bestod af lejede Mænd. Paa dette Møde blev Planen lagt for Mordet, idet de bleve enige om at den Vagt, som om Eftermiddagen skulde staa paa Post ved Fængselet, ikke skulde skarplade sine Geværer, saa at Ingen maatte komme til Skade naar Pøbelen skulde anfalde. Paa den bestemte Tid, Klokken 5 Eftermiddag, fremrykkede Pøbelen fra en nærliggende Skov, og efter en tilsyneladende Modstand gav Vagten Plads for Skurkene, som derefter trængte ind i Fængselet og nedskød Josef og Hyrum samt saarede John Taylor. Først naar Pøbelen havde udført sin Nidingsdaad rykkede den øvrige Del af Bevogtningen frem, som imedens havde gjemt sig bag et Plankeværk et Stykke fra Stedet, hvilket Sted Hr. Williams ogsaa viste mig.

Længe vil jeg bære i Erindring det Indtryk, som Besøget i Carthage gjorde paa mig, og aldrig vil jeg glemme den 27de Juni 1844, da Josefs og Hyrums uskyldige Blod flød for Sandhedens Sag.

Ved mit Besøg paa en Hr. Sharps Aviskontor fandt jeg nogle Hefter af „Warsau Signal" fra 1844. I et Nummer fra Juni Maaned 1844 fandt jeg en Opfordring fra Redaktør Sharp til Befolkningen i Hancock County, at inden Valgdagen i paafølgende August tilintetgjøre de Hellige, saafremt de ikke ønskede at se den politiske Magt i „Mormonernes" Hænder.

Efter at have opholdt mig et Døgn i Carthage rejste jeg derfra og besøgte forskjellige Steder, samt ankom lykkelig til New-York, hvorfra jeg den 13de August fortsatte min Rejse og ankom til Kjøbenhavn den 28de samme Maaned, taknemmelig til Herren for hans Beskyttelse."

Det første Bryllup.

Af Evighedens Morgengry,
Vor Klode rulled ung og ny
Og tog sin Plads blandt Gudeslægtens Riger.
Og under tusind Harpers Klang
Vor Fader Adam denne Jord bestiger.

Her blev hans Riges Grundvold lagt —
Naturen i sin Højtidsdragt,
Velkommen bød ham her sit Hjem at bygge.
Og Himlens Engle, da de saa,
Vor Jord blandt tusind Stjerner smaa,
Beundrede det nye Himmelsmykke.

Og Dyrene i Tusindtal
Kom til ham i hans Blomstersal,
Og Navn han kunde for dem alle finde.
Han saa, at Alt var saare godt,
Og en Ting fattedes der blot,
Der fandtes ej paa Jorden nogen Kvinde.

Saa, i den skyggefulde Lund
Faldt Manden i et saligt Blund —
Han ser paa Tidens Strøm en Baad at glide.
Han ser en Skare komme nær,
Som i Triumf en Kvinde bær' —
Og, vaagen, ser han Eva ved sin Side.

Da fejredes en Bryllupsfest,
Hvor Herren selv var Parrets Præst,
Og Myriader Engle Vidner stode.
„Bliv frugtbart!" lød det store Bud
Udtalt af Universets Gud,
„Og opfyld med jert Afkom denne Klode".

Her stod det første ædle Par,
Som i sit Skjød vor Skjæbne bar,
For Herrens Ansigt brødefri de træde.
Et Amen og Halleluja
Af Himlens Kor istemmes da,
Mens al Naturen raaber højt af Glæde.

Det var i Tidens Morgengry,
Da Jorden selv var ung og ny,
Og Synd og Død var ukjendt paa vor Klode,
At dette første Bryllup stod
I Paradis ved Livets Flod;
Og Fred paa hele Jorden den Gang boede.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).